

[Helle Degn]

ikke noget svar eller noget bud på, hvordan dagens familie løser dagens problemer.

Jeg skal slutte med at sige, at jeg synes, det har været en meget spændende diskussion. Det er selvfølgelig beklageligt, at jeg ikke har kunnet lytte mig til et flertal for et forbud. Jeg må håbe på, at Folketinget snart får en anden sammensætning, så det kan lade sig gøre at komme de gravide kvinder til undsætning.

Arbejdsgiverne skal allerede i dag overholde lov om ligebehandling, der forbyder dem afskedigelse af usaglige grunde; de skal overholde hovedaftale, funktionærlov, bestemmelser om barselorlov og andre bestemmelser om, at kvinder og mænd under samme betingelser har lige adgang til bestemte tjenestemandstillinger og hverv under stat og kommune. På alle leder er vi dækket ind med pæne hensigtserklæringer i en lovgivning, som desværre åbenbart ikke er det sikkerhedsnet, som den burde være for gravide kvinder og for unge fædre og mødre.

Jeg glæder mig til udvalgsarbejdet. Jeg tror alligevel, vi kan nå nogle resultater, og jeg er enig med ministeren i, at vi måske kunne få en udmærket beretning, som kunne sætte arbejdsministeren i gang med at lave noget fornuftigt arbejde på dette område.

(Kort bemærkning).

Pia Kjærsgaard (FP):

Jeg må bare sige, at det kan godt være, at fru Helle Degn har ret i, at Fremskridtspartiets familiepolitik hører fortiden til, men det kan så give mig lidt bange anelser, for det, vi vil, er at give folk et frit valg, og det bliver jo efterhånden taget fra os i det her samfund, og det ønsker Fremskridtspartiet ikke – her skal jeg såmænd ikke alene klandre Socialdemokratiet, jeg kan også tage nogle andre partier med.

Vi ønsker ikke et tvangssamfund, hvor man bliver låst fast i bestemte mønstre og normer. Vi ønsker, at folk skal have lov at vælge selv. Hvis det hører fortiden til, så vil jeg godt blive i fortiden lidt endnu.

Arbejdsministeren (Henning Dyremose):

Jeg skal forhåbentlig ikke gøre debatten ret meget længere, men jeg synes alligevel, at det var en anelse for usagligt, når fru Helle Degn begyndte at bruge udtryk som »hvor

mange retssager skal der til, for at ministeren vil handle?«, »hvor mange aborter skal der til, for at ministeren vil handle?«, for at jeg skal tænke noget nyt.

Jeg synes, hver eneste retssag, hver eneste forkert behandling i denne sammenhæng i sig selv er tilstrækkelig grund til at gøre en indsats. Vi er bare uenige om metoden.

Men så lad os holde os til det, at vi er uenige om metoden. Jeg vil gøre en indsats på min måde, på den måde, som jeg tror er bedst for de gravide, for de unge kvinder og for de unge familier.

Fru Helle Degn mener, at forbud er bedre. Det tror jeg ikke på. Det er vi altså uenige om. Men vi er enige om, at der skal gøres en indsats, og det synes jeg er vigtigt at få til at stå klart, sådan at vi begrænser uenigheden til metoden. Det er altid et godt udgangspunkt for en drøftelse, at man har det samme mål, og det føler jeg egentlig at vi har på dette område.

Hr. Carsten Andersen vil jo gerne have, at min afvisning har noget at gøre med, at jeg skal varetage arbejdsgivernes interesser. Jeg vil godt understrege, at jeg både har henvist til arbejdsgiverne, til Ligestillingsrådet og til LO, og jeg vil da godt citere, at LO i forbindelse med en gennemgang af det, der er sigtet med forslaget, i et brev til mig siger: »LO finder imidlertid, at dette sigte ikke bør tilgodeses gennem et totalt forbud mod afskedigelse af de pågældende, men . . .«, og så kommer der nogle andre forslag, som jeg faktisk også har været inde på, og som jeg er positiv over for at overveje. Jeg tillader mig altså at tage udgangspunkt i, at jeg på dette punkt også er enig med Landsorganisationen, altså med arbejdsmarkedets lønmodtagerpart. Jeg kan da godt forstå, at hr. Carsten Andersen er ked af det, men sådan er kendsgerningerne.

Så vil jeg godt sige til fru Dagmar Mørk Jensen, at det er klart, at vi vil gerne bidrage med en analyse af forslaget, vi vil gerne vurdere fordele og ulemper. Det står vi til rådighed med, det gør vi gerne. Det, jeg forsøgte at sige i forlængelse heraf var, at jeg har en anelse om, at det kunne blive svært for mig efter denne analyse at gå ind for et sådant forslag.

(Kort bemærkning).